

donderdag

Willem van Dam

Snor

Hè, hè, nog even en dan is november weer voorbij. Movember ja, dat is geen tikfout, november bestaat echt! Is een uitvinding (zegt Wikipedia) van een paar Australiërs. Die besloten dat het aardig zou zijn om in de maand november hun snor te laten groeien. En voilà: november, een samentrekking van moustache (= snor) en november, was geboren. En waarom lieten de heren hun snor groeien? Om geld in te zamelen voor onderzoek naar prostaatkanker, de meest voorkomende kankersoort bij mannen.

Wat snor en prostaat met elkaar van doen hebben is mij tot op heden niet geheel duidelijk geworden, maar goed, problemen met de prostaat zijn geen pretje.

Soms, als ik in mijn stamcafé wegens hoge nood in het toilet beland, tref ik er leeftijdsgenoten die gebogen over de pisbak minutenlang zwijgend naar de wit betegelde muur staan te staren, wachtend op het verlossende moment waarop zij uiteindelijk een paar druppels produce-

ren. „De prostaat, hé?” Eerlijk is eerlijk: ook bij mij marcheert de zaak niet zo soepel meer als weleer. De tijden dat ik met ferme straal fluitend een brede boerensloot kon overbruggen, liggen ver achter me. En van steeds meer vrienden verneem ik, dat ook zij tegenwoordig de zwaartekracht het werk moeten laten doen.

Movember dus. Het plannetje dat de jolige Australiërs destijds opvatten is inmiddels uitgegroeid tot een wereldwijd fenomeen. Honderdduizenden mannen doen er aan mee; Mo Bro's (Movember Brothers) noemen zij zich.

Ook hier te lande wint het initiatief terrein. Ik hoef maar om me heen te kijken - de bakker, de slager, de timmerman, de kastelein, de postbode - overal zie ik snorrenmannen. Zelfs BN-ers als Humberto Tan en Martijn Krabbé hebben zich onder de Mo Bro's geschaard. Wat zij kunnen, kan ik ook, dacht ik. Nu, na bijna vier weken, is de oogst op mijn bovenlip nog altijd niet meer dan een paar zielige stoppels. Even zielig als mijn straal.

Voor meer columns: www.pzc.nl/columns

Havenbedrijf peinst niet over crisiskorting

door Frank Balkenende

TERNEUZEN - Havenbedrijf Zeeland Seaports (ZSP) gaat geen crisiskortingen op de havengelden verstrekken, zoals Rotterdam dat al enkele jaren doet.

Havenbedrijf Rotterdam maakte recent bekend de forse kortingen die worden gegeven vanwege de economische situatie - het afgelopen jaar 8,5 procent - permanent te maken. Havenbedrijf Rotterdam wil met blijvende kortingen een signaal afgeven naar reders. „We bieden ze duidelijkheid voor de lange termijn”, zegt president-directeur Hans Smits.

Dat soort crisiskortingen kent Zeeland Seaports niet. „Daar is bewust voor gekozen om geen grote schommelingen in de tarieven te veroorzaken. Die zie je wel in Rotterdam”, verklaart ZSP-woordvoerder Arno Dirkzwager.

Het havenbedrijf kent wel vaste kortingsregelingen. Dat zijn er drie. Allereerst geeft ZSP kwantumkortingen voor reders die vaak de Zeeuwse havens aandoen. Daarnaast krijgen milieuvriendelijke 'groene schepen' ook korting. Hiervoor bestaan twee regelingen: de Green Award-korting en de Environmental Ship Index-korting. Zeeland Seaports wil zich hiermee als duurzame haven uitventen.

Overigens verhoogt Rotterdam volgend jaar de tarieven met één procent. Of Zeeland Seaports de prijzen optrekt, wordt pas eind december duidelijk.

In hoeverre Rotterdam met zijn kortingenbeleid Zeeland Seaports het vuur aan de schenen legt, kan Dirkzwager moeilijk aangeven. Ten eerste is Rotterdam bovenal een containerhaven, waar de Zeeuwse havens vooral sterk zijn in de overslag van stukgoed. De woordvoerder onderstreept verder dat het Zeeuwse havenbedrijf een andere tarievenstructuur kent. Voor een reder worden de aanloopkosten niet alleen bepaald door kadegeld, maar ook de prijs die door loods- en sleepdiensten wordt betaald. Tot en met 2012 bestonden er diverse havengeldtarieven voor Vlissingen en Terneuzen. Sinds 2013 gelden twee tarieven: voor kaden aan open vaarwater en kades achter de sluisen in Terneuzen. De tarieven worden berekend per bruto ton en verschillen per type schip en ligplaats (voor of achter de sluisen). Overigens besloot de provincie onlangs versneld een onderzoek te laten uitvoeren naar de concurrentiekracht van de Zeeuwse havens. De aanleiding vormde het besluit van Verbrugge Terminals 21,5 miljoen euro te investeren in containerafhandeling in de haven van Zeebrugge. Verbrugge Terminals is de grootste logistieke speler in de Zeeuwse havens.

► **Wie vaak aanlegt of met een duurzaam schip de Zeeuwse havens aandoet, krijgt wel korting.**

RECHT OP ONDERWIJS

Elk geluid voelt als een klap

Steven Vos (15) uit Goes is extreem gevoelig voor geluid. Zijn moeder strijdt al drieënhalve jaar tevergeefs om hem onderwijs te laten volgen.

door Cornelleke Blok

Zoals het geluid van de magnetron als het eten opgewarmd is. Zo hard klinkt de piep die Steven hoort in zijn linkeroor. Constant, vierentwintig uur per dag. Daarbij is hij overgevoelig voor geluid. „Het komt als een klap binnen”, legt hij uit. Een één-op-één gesprek is nèt vol te houden. Maar elk woord raakt hem letterlijk. Geschreeuw en ander lawaai zijn ondraaglijk. „Als ik op straat zou lopen en er scheurt plotseling een scooter voorbij, dan verstijf ik en val ik om. Dan moet mijn moeder me opvangen.”

In het huis heerst een serene rust. Moeder Els Vrugt loopt altijd op sokken of pantoffels, want schoenen maken te veel geluid. Alles is erop gericht om Steven zo weinig mogelijk overlast te bezorgen. „Er kunnen nooit meer dan twee mensen op visite komen. Dagjes weg en vakanties zijn niet mogelijk. De burenhouders rekening met Steven en draaien geen harde muziek. Als ze moeten klussen, dan waarschuwen ze ons, zodat ik Steven ergens anders kan onderbrengen.” Oudjaarsavond is een 'regelrechte ramp', zegt Els. „Van elf tot één uur 's nachts gaan we naar een stil plekje aan het Veerse Meer. We wachten daar in de auto tot het ergste vuurwerkgeweld voorbij is.”

Steven is twaalf als hij voor het eerst pijn krijgt in zijn linkeroor. Hij zit in groep 8 en doet niets liever dan voetballen. Hij is de bedoeling dat hij het jaar daarop naar de sportklas op het Ostrea Lyceum in Goes gaat.

Maar aan die opleiding begint hij nooit. De pijn in zijn oor wordt erger en komt vaker terug. Steven wordt achtereenvolgens door de huisarts, de KNO-arts en verschillende kinderartsen onderzocht. Hij blijkt een virusinfectie in zijn oor te hebben, maar die diagnose wordt te laat gesteld. „De KNO-arts had virusremmers moeten voorschrijven, maar hij zei dat dat geen zin meer had”, blikt Els terug. „De ene blunder stapelde zich op de andere. Steven kreeg verkeerde medicijnen met nare bijwerkingen. Men zei dat hij maar met de pijn moest leren leven. Uiteindelijk gooiden de artsen het erop dat het psychisch was.”

Els maakt zich er nog boos over. „Ik begrijp wel dat ze niet wisten wat ze met hem aan moesten, maar dat er niet verder gezocht werd naar de oorzaak, dát neem ik ze kwalijk.”

De extreme gevoeligheid voor geluid, die Steven ervaart, heet *hyperacusis*, zo weten hij en zijn moeder nu. Ze hebben inmiddels ontelbare artsen en medisch specialisten in binnen- en buitenland geraadpleegd. Maar niemand kan Steven helpen. Het Sophia

“ **Op oudjaarsavond gaan we van elf tot één naar een stil plekje aan het Veerse Meer.**

Els Vrugt, moeder van Steven

Kinderziekenhuis in Rotterdam niet, professor Dirk de Ridder in Antwerpen niet ('dé deskundige in Europa op dit gebied'), en artsen in Amerika ook niet. „We hebben overwogen Steven helemaal doof te laten maken”, zegt Els.

„Dat is ook heel erg, maar dan kan hij in elk geval weer van alles. Maar de artsen kunnen daar niet voor instaan. De zenuw schade zit al in zijn hersenen. Daar wordt het geluid niet goed verwerkt. Als hij doof zou zijn, gaat de piepton verder 'omhoog'. Dan kan hij alsnog niet functioneren.” Ondertussen zit Steven bijna altijd binnen. Hij brengt zijn dagen door met films kijken en gamen op zijn Playstation. Dat kan omdat hij een koptelefoon en speciaal computerprogramma heeft, waarmee hij het geluid helemaal kan wegdraaien.

Met leeftijdsgenoten heeft hij nauwelijks contact. „De vriendschappen die ik had, zijn verwaterd. Dat komt doordat ik nooit iets meemaak en dus nooit iets leuk te vertellen heb. Ik vind het ook moeilijk om te horen wat zij allemaal doen.”

Hoewel Steven leerplichtig is, heeft hij sinds zijn twaalfde geen onderwijs meer gevolgd. Alle pogingen om dat voor elkaar te krijgen, zijn strand. Steven moet thuis les krijgen, omdat een school te lawaaiig is voor hem. Els: „Hij heeft een gecontroleerde omgeving nodig. Thuis weet hij wat hem te wachten staat. Als je buiten loopt, heb je geen controle over geluid van het verkeer. Dat is op een school net zo.”

Door concentratieproblemen en de medicijnen die hij slikt om de zenuwpijn te onderdrukken, kan Steven niet meer lezen en schrijven. „Vorig jaar kregen we uiteindelijk een aanbod van De Spriente (een school voor kinderen met zware lichamelijke en geestelijke handicaps, red.). Steven zou tien keer één-op-één onderwijs kunnen krijgen. Maar daarna zou hij in een klas met acht kinderen komen. Dat kan niet.”

Bij de leerplichtambtenaar, met wie talloze gesprekken zijn ge-

'School De Tunnel moet open blijven'

door Jeffrey Kutterink

DEN HAAG - „Heeft u er al één? Niet? Alstublieft.” Hart voor Schore staat op de flyer die Franciëlla Chamuleau uitdeelt aan Tweede Kamerleden. Roelof Bisschop (SGP) glimlacht: „Zeeland is goed vertegenwoordigt. Die kleine scholen moeten blijven hoor.”

Op het Plein in Den Haag, voor de Tweede Kamer, verzamelen zich woensdag tientallen kinde-

ren en vertegenwoordigers van kleine scholen uit het hele land. Ze drukken staatssecretaris Sander Dekker (Onderwijs) nog eens op het hart om scholen met minder dan 145 leerlingen niet te korten. Tafeltennistert Bettine Vriesekoop, ambassadeur van Behoud kleine scholen, daagt Kamerleden uit. „Kun je wel tegen kleintjes?”, roept ze plagerig. Het is een actie van 42 scholen, waaronder De Schutte (Gapinge), De Tunnel (Schore), Wemeldinge, Ooster-

schelde (Scherpenisse), Het Kompas (Sint Philipsland) en De Ark (Oud-Vossemeer). De Tunnel, met 53 kinderen, gaat in 2017 dicht. Chamuleau: „Kleine scholen zijn het kloppend hart van een dorp. Ze moeten blijven.” De Tunnel heeft drie klassen. Chamuleau: „We hebben een rondleiding gehad. Groep 8 heeft in de les veel over de Kamer gehoord. Maar kinderen uit groep 6 wisten er ook veel over te vertellen. Een voordeel van een kleine school.”